

DEE HENDERSON

DANI PETTREY

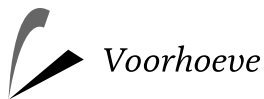
LYNETTE EASON

DE
KROK
TIKT

De klokt tikt

Drie spannende verhalen van

Dee Henderson,
Dani Pettrey
en Lynette Eason

Nederlandse vertaling © Uitgeverij Voorhoeve – Utrecht, 2016
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht
www.kok.nl
www.puurvandaag.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *Sins of the Past* bij Bethany House Publishers een onderdeel van Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, USA.

Missing © Dee Henderson, 2016

Shadowed © Dani Pettrey, 2016

Blackout © Lynette Eason, 2016

Vertaling Lia van Aken (*Vermist*), Carola van der Kruk-de Boer en Annet Niewold-de Boer (*Schaduw*) en Willem Keesmaat (*Black-out*)

Omslagontwerp Patrick Staal, Staalontwerp

Opmaak binnenwerk Stampwerk, Nijkerk

ISBN 978 90 297 2507 1

ISBN e-book *Vermist* 978 90 297 2549 1

ISBN e-book *Schaduw* 978 90 297 2550 7

ISBN e-book *Black-out* 978 90 297 2551 4

NUR 332

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

VERMIST

Dee Henderson

John Graham, politiechef van Cheyenne, Wyoming, wist hoe belangrijk het was om kalm te blijven in een crisis. Dat had hij geleerd in de eerste tijd van zijn loopbaan toen hij undercover werkte en zijn eigen leven vaak op het spel stond. Maar hij voelde zijn zelfbeheersing wegvloeien toen hij met grote passen door de hal van O'Hare Airport liep.

Zijn moeder werd vermist. Ze was het laatst gezien op maandagmiddag rond half vijf, in het seniorencomplex waar ze woonde. Het was nu bijna negen uur, dinsdagavond. Dat was te lang om geen grote ongerustheid te wekken bij een zoon.

Mensen gingen voor hem opzij, ofwel door zijn grimmige gezicht ofwel doordat zijn tempo duidelijk maakte dat ze hem niet in de weg moesten lopen.

‘Chef Graham.’

Een slanke vrouw met donker haar, in een politiejack, kwam in zijn richting en hij bewoog zich tussen de verkeersstroom door naar haar toe. Ze gaf hem een ijskoude hand. Hij vroeg zich kort af waarom ze geen handschoenen droeg op een koude decemberavond in Chicago.

‘Ik ben inspecteur Sharon Noble, politie Riverside. Wat erg van uw moeder,’ zei ze oprecht bezorgd. ‘Ik leid dit onderzoek. Het leek me sneller om u onderweg in de auto op de hoogte te brengen dan u tegenover een zoekteam van vijftig man te zetten om zo enigszins een idee te krijgen van wat er aan de hand is. Hebt u bagage?’

Hij knikte naar zijn vliegtuigkoffertje. ‘Dit is alles.’

‘Er staat een patrouillewagen te wachten.’

Ze klonk bekwaam en hij voelde iets van de spanning wegzakken.

In een stevig tempo liep ze op de terminalingang af. ‘Ik heb

een vergunning voor verborgen wapendracht, mocht u dat nodig hebben,' zei ze over haar schouder.

Ze omzeilde de veiligheidsdiensten en vroeg indirect of hij een wapen bij zich had, terwijl ze losjes liet doorschemeren dat ze hem niet af zou straffen voor de overtreding. Hij begon haar nog meer te waarderen. Hij had zijn dienstwapen samen met zijn badge achtergelaten bij zijn plaatsvervanger. 'Als we haar niet binnen een paar uur terug hebben, houd ik u daaraan en ga ik een wapen dragen.'

'Na wat ik al te weten ben gekomen over Martha Graham, vermoed ik dat ze een intelligente zoon heeft grootgebracht.'

'Intelligent genoeg.'

'Toen u in de lucht zat, heb ik uw alibi voor de afgelopen achtenveertig uur gecontroleerd.'

Hij kneep zijn ogen samen en knikte. 'U bent geen inspecteur geworden door niet te controleren wat voor de hand ligt. Mijn vader heeft haar behoorlijk welgesteld achtergelaten. Ik zal erven, maar ik hoop niet al binnen de komende twintig jaar.'

'Die indruk kreeg ik al toen ik de lijst met telefoongesprekken tussen Chicago en Cheyenne zag. Ik heb gehoord dat u een goede band had. Oké, om verdere familie uit te sluiten; ze heeft een zus in Boulder, Colorado en een nicht in Wichita, Kansas. Uw overleden vader heeft een jongere broer en zus die in Boston, Massachusetts wonen. Mis ik nog een belangrijk iemand?'

'Die lijst is compleet.'

Ze stapten naar buiten in de vrieskoude avond en op de parkeerstrook lichtten de koplampen van een auto op. John droeg een jas gevoerd met schapenwol, dikke handschoenen en laarzen die tegen alle soorten sneeuw konden. Zij had een gevoerd politiejack aan, had ijskoude handen en niets op haar hoofd. Ze liep op gympen waarop ze hopelijk niet zou uitglijden. Hij wilde haar zijn handschoenen aanbieden, maar ze was

al op weg naar de patrouilleauto van de politie Riverside. Ze opende het achterportier voor hem, pakte zijn tas en legde die in de kofferbak. Toen liep ze om naar de andere kant. Hij boog zijn hoofd en stapte in, terwijl ook zij zich op de achterbank installeerde.

‘Agent Jefferies,’ zei ze terwijl ze zich naar voren boog, ‘dit is John Graham, de politiechef van Cheyenne, Wyoming.’

‘Goed u te ontmoeten, sir.’ De chauffeur stak een bekerhouder naar achteren. Sharon nam hem aan, evenals de zak die er achteraan kwam. ‘We hebben warme koffie en een megasandwich voor je, John, dan hoef je de komende twintig minuten alleen maar te luisteren.’

Agent Jefferies knipte de verlichting voor de achterbank aan en manoeuvreerde behendig door het luchthavenverkeer. Sharon overhandigde John een beker warme koffie en nam zelf de andere. Ze sloot haar beide handen eromheen. John had geen trek, maar nam toch de sandwich uit de zak. Hij wist dat goed eten het mogelijk maakte om het langer vol te houden in dit werk. ‘Ik zal luisteren zonder je te onderbreken.’

‘Graag. Dit is wat ik weet, in tegenstelling tot wat ik vermoed. Je moeder heeft maandagmiddag gebridget bij een zekere mevrouw Emily Chestnut thuis – een aardige naam voor een verhaal tijdens Kerst,’ zei ze met een glimlach. ‘Martha is daar kort na half vijf vertrokken. De auto van je moeder staat nu op het parkeerterrein van het seniorencomplex, in haar normale parkeervak voor gebouw nummer 1. Het beveiligingshek voor het complex is om tien uur ’s avonds gesloten en na die tijd moet het verkeer langs een bewaker. De man van het hek herinnert zich dat je moeders auto daar geparkeerd stond toen maandagavond zijn dienst begon.’

Vanmorgen kwamen vriendinnen bij je moeders appartement langs voor hun gebruikelijke theebrans, de dinsdagse Tien uur Theetijd, bij haar thuis. Martha deed niet open toen ze aanklopten. Ze belden naar haar vaste telefoon, maar er werd

niet opgenomen. Ze belden haar mobiele telefoon en hoorden hem binnen overgaan, maar ook die werd niet opgenomen. Ze namen aan dat je moeder weg was gegaan om even iets te halen en zo terug zou komen.

‘Om tien over tien werd mevrouw Heather Jome – die beweert dat ze een van de beste vriendinnen van je moeder is in het complex – steeds ongeruster en ze belde de receptie.’

Hij knikte om de vriendschap tussen de dames te bevestigen.

‘De manager van het seniorencomplex, een vrouw genaamd Theresa Herth, arriveerde en ontsloot de flat om een welzijnscontrole van de bewoner uit te voeren. Ze trof hem leeg aan. Je moeders tas lag op de stoel achter de deur, haar telefoon zat erin, sleutels waren weg. Het lijkt erop dat ze met haar sleutels in de hand naar buiten is gestapt, in de veronderstelling dat ze maar een ogenblik weg zou blijven. Daarna... weten we het niet.’

De zoon in hem rilde van die woorden. Hij voelde hoe zijn spieren aanspannen, maar knikte slechts.

Sharon pauzeerde even om een slok koffie te nemen voordat ze een map opende. Ze hield een stapel foto's omhoog. 'Foto's van je moeders appartement. Er zijn geen zichtbare sporen van een worsteling of ongeluk, geen kleedje waarover ze gestruikeld kan zijn, geen vegen bloed in de douche, niets wanordelijks in de dingen op tafel, geen zichtbare stukken die ontbreken uit de kast of van het bureau. Er worden vingerafdrukken genomen zodat we kunnen zeggen wie er in het appartement is geweest. Maar mij lijkt het dat ze haar sleutels in haar hand had, naar buiten is gestapt en dat datgene wat zich heeft voorgedaan niet binnen is gebeurd.’

Langzaam keek hij de foto's door – de tas op een stoel, kussens netjes op de bank, post op het aanrecht, haarborstel op de wastafel in de badkamer, sieradendoos nog vol. Zijn hart deed pijn bij het zien van al die vertrouwde spullen uit zijn moeders leven. Was dit alles wat hij van haar overhad? Hij duwde de

gedachte weg en stond zichzelf niet toe verder in die richting te denken.

Sharon vervolgde: 'De vrouwen van de bridegroom zijn het erover eens dat Martha maandagmiddag een rode jurk met witte stipjes droeg, zwarte leren schoenen, kleine oorringen, een lange zwarte mantel, bedrukte sjaal en zwarte handschoenen. Die spullen heb ik dan ook niet in de flat gevonden.'

Dat was bruikbare informatie. John bladerde nog een keer door de foto's, nu sneller.

'Het is mogelijk dat Martha maandag is thuisgekomen en zich heeft verkleed, dat de jurk al naar de stomerij is,' opperde Sharon. 'Of misschien heeft ze hem nog aan. Een mogelijkheid is dat ze maandagavond uit haar appartement naar buiten is gestapt, een andere dat ze vanochtend vroeg naar buiten is gestapt. Het feit dat ze haar jas en sleutels heeft gepakt, lijkt erop te wijzen dat ze niet maar een eindje de gang in ging.'

Hij bekeek de foto van zijn moeders slaapkamer. 'Ze maakt altijd meteen haar bed op als ze opgestaan is. Dat heeft ze altijd gedaan.'

'Dat zeiden haar vriendinnen. Dus... het kan vanochtend zijn geweest dat ze naar buiten stapte. Ik heb gevraagd of het haar gewoonte was om naar het hoofgebouw te lopen om een krant te halen, maar de antwoorden waren wisselend. Ik heb de jurk niet in haar kast gevonden en ook geen afhaalstrookje van een stomerij in haar tas, waardoor ik geneigd ben te geloven dat ze de flat maandagavond heeft verlaten.'

'Als dat het geval is, was ze al twaalf uur weg voordat iemand het merkte,' zei hij treurig, en wenste dat hij dat iemand kon verwijten zodat hij ergens heen kon met zijn verdriet. Hij kon zichzelf de schuld geven. Hij had niet gebeld om welterusten te zeggen, zoals hij soms deed.

Sharon legde luchtig een hand op zijn arm, wat een beetje troost gaf. 'Met haar sleutels in haar hand trekt ze haar jas aan, laat haar tas en telefoon achter en stapte naar buiten met

de gedachte maar even weg te zijn. En toen is er *iets* gebeurd. Niemand heeft haar afwezigheid opgemerkt, tot halverwege de ochtend bij de thee.'

Hij kende zijn moeder. Als het binnen haar vermogen lag, zou ze teruggekomen zijn of contact hebben opgenomen. Hij haalde diep adem en blies uit. 'Ga door,' vroeg hij zacht.

'Wat betreft de complexmanager, Theresa Herth. In de dertig, bekwaam, efficiënt, populair. Er ontgaat haar niet veel onder haar personeel of de bewoners van het complex. Theresa weet niets van eventuele romantische interesses in je moeders leven – in elk geval niet binnen de gemeenschap in het complex – of van eventuele burenruzies, en zelfs geen toestand tussen haar vriendinnen waarin je moeder probeerde te bemiddelen. Verhoudingen spelen, er zijn echtscheidingen geweest in het complex, en enkele bewoners praten niet meer met elkaar. Maar het schijnt dat je moeder opmerkelijk vrij was van eventuele sociale drama's.'

'Ze is meer iemand van leven en laten leven,' zei John. 'Nou, dat is niet helemaal waar,' voegde hij eraan toe. 'Ze helpt graag als iemand haar de kans geeft.'

Sharon knikte. 'Dat kan bruikbaar zijn. Haar vriendinnen hebben je moeders telefoon gecontroleerd op berichten en gesprekken, maar ze hebben niets nuttigs gevonden. Ik heb ze ook bekeken en ik ben het met ze eens. Toch heb ik haar bericht- en telefoonverkeer zo ver mogelijk laten terughalen om nader te bekijken. Wil je het hele verhaal of de samenvatting?'

'Geef me het hele verhaal maar.'

'Om 10.45 's ochtends heeft Theresa een opsporingsverzoek naar haar personeel laten uitgaan. Daarin is een foto van je moeder aan alle personeelsleden verstuurd en er zijn aangewezen plaatsen die ze visueel moeten controleren – de gemeenschappelijke ruimtes, het fietspad, het zwembad en de tuin, de parkeerplaatsen. Het personeel kon Martha niet vinden en zag niets bijzonders. Toen hebben ze een telefoonketen opgestart,

naar haar vrienden en vriendinnen, mensen in haar gebouw, op zoek naar iemand die haar het laatst had gezien.

Om 13.00 begon het personeel een officiële zoektocht. Ze werkten vanaf blauwdrukken en vinkten af waar ze hadden gecontroleerd. Ze belden de ziekenhuizen in de buurt. Vrijwilligers deelden haar foto uit rondom het complex en in winkels op loopafstand van het complex.

Om 16.00, zes uur nadat ze wisten dat Martha vermist was, belde Theresa de politie. Dat tijdsbestek van zes uur is het afgesproken protocol tussen het politiebureau en het complex.

Normaal gesproken doen we de eerste achtenveertig uur niets bij de vermissing van een volwassene, tenzij er duidelijk verdachte omstandigheden zijn. Het bevalt me niet wat ik hier zie, maar ik heb niets wat op kwade opzet wijst. Dus officieel behandelen we dit geval als een vermiste bejaarde die medicijnen nodig heeft. Dan kan ik meer mensen inzetten voordat die achtenveertig uur verstreken zijn.'

'Dat stel ik op prijs. Even uit nieuwsgierigheid, vanwaar dat protocol van zes uur?'

'Onder de vier uur "vinden" we te veel senioren die een dutje deden. Met acht uur hebben we waarschijnlijk geen daglicht meer, geen getuigen, enzovoort. Er zijn niet genoeg politiemensen om alarmsignalen te kunnen afhandelen, maar met zes uur gaat het meestal om een zaak waar we aan moeten werken. Dit is een verdachte vermissing, al noemen we het anders. De moeder van een politiemans is een uniek geval. Niet simpelweg omdat je een van ons bent,' voegde ze eraan toe, 'maar je bent een belangrijke persoon in de ordehandhaving. Daar komen we later op.'

'Vroeg mankracht op een zaak zetten kan net het verschil maken.'

'Laten we hopen dat dat waar blijkt. Wat we gedaan hebben sinds het gesprek binnenkwam: we hebben mensen ondervraagd, de tijdlijn geprobeerd in te vullen en te verkorten,

en we kammen het hele pand uit. Het complex bestaat uit zes flatgebouwen en heeft...' Ze haalde een vel aantekeningen uit haar map. '... tweehonderd en drieënveertig bewoners, eenen-veertig fulltime en parttime personeelsleden, een hoofdgebouw, uitgestrekte tuinen, een fietspad, besloten zwembad en allerlei bijgebouwen. Dit alles verspreid over bijna zeventien hectare. Vanavond krijgen we dat onderzoek niet meer klaar. Er werken vijftig mensen aan mee; de helft politie, de andere helft vrijwilligers. Ik heb de mensen uit de gemeenschap die eerder hadden meegeholpen ingeschakeld en er doen heel veel politiemensen in hun vrije tijd mee omdat het de moeder van een politieman is. Maar het is een groot gebied om te controleren.'

'Het zal tijd kosten om het goed te doen,' beaamde hij, en hij voelde die tijd nu al zwaar op zich drukken.

'We laten agenten bij mensen aankloppen en om toestemming vragen hun appartement binnen te controleren, waarbij we ons eerst concentreren op het gebouw van je moeder en het aangrenzende. De meeste bewoners zijn tussen midden zestig en midden tachtig, en ik heb afgesproken dat er na negen uur vanavond bij de oudere bewoners gestopt wordt met aankloppen, tien uur bij de jongere. Morgenochtend vroeg beginnen we opnieuw.

We verzamelen beelden van beveiligingscamera's uit het complex – waarvan er helaas verrassend weinig hangen – en uit bedrijven in de onmiddellijke omgeving. We hebben het terrein afgesloten voor uitgaand verkeer en agenten controleren voertuigen voordat ze naar buiten rijden. Achtergrondonderzoek naar personeel komt er aan, evenals onderzoek naar degenen die op het terrein zijn geweest en die we kunnen identificeren.'

'Jullie zijn goed bezig.'

'Ik behandel de zaak alsof het om mijn eigen moeder gaat.'

Dat stelde hij op prijs. 'En haar auto?'

'Ze zijn van de flat naar de auto verplaatst voor vingerafdrukken en foto's. Die heb ik nog niet binnen. We moeten we-

ten met wie je moeder omging, en hoe meer vingerafdrukken, foto's, telefoongesprekken en dergelijke ik kan verzamelen, hoe minder de mensen die we ondervragen tegen me kunnen liegen.'

Ze zette de juiste stappen. Hij wenste alleen dat er een concreet aanknopingspunt was, dat hij echt *iets kon doen*.

'Als we haar morgenochtend niet hebben gevonden, laten we haar foto naar de media uitgaan, op tijd voor de nieuwsuitzendingen van zeven uur,' vervolgde Sharon. 'De politie handelt de ondervragingen van morgenochtend vroeg af, maar als ze tegen de middag geen concrete informatie hebben, bespreken we de mogelijkheid dat jij de ondervragingen gaat doen om de mediapubliciteit te vergroten.'

'Afgesproken.'

Ze knikte naar het drukke verkeer buiten. 'We staan op het punt bij het seniorencomplex te arriveren. Nog vragen op dit punt?'

'Ik kan bij jou blijven?'

Ze glimlachte. 'Ik ben heel inschikkelijk. Het gebeurt niet vaak dat ik de kans krijg om een politiechef opdrachten te geven. Ik zal je inzetten waar ik kan.'

'Bedankt.'

'Als je de komende achtenveertig uur ergens naartoe moet zal agent Jefferies hier – of zijn partner – je chauffeur zijn. Ik wil je snel kunnen vinden als het nodig is.'

Jefferies passeerde het beveiligingshek en parkeerde. John wilde uitstappen toen Sharon een hand op zijn arm legde. 'Geef ons een ogenblik, Jefferies.'

'Jazeker, inspecteur.' De agent stapte uit en sloot het portier.

'Je weet wat de meest logische oplossing is, John. De moeder van een politiemans is verdwenen. Ik neem aan dat je wilt overwegen dat dit een ontvoering is voor losgeld en dat je erop voorbereid bent om een telefoontje te ontvangen.'

Dat had hij al bedacht voordat hij in Cheyenne aan boord

stapte. ‘Mijn telefoon wordt afgeluisterd. Alle oproepen naar mijn privélijn in Cheyenne, thuis of kantoor, sturen ze door naar deze mobiel. Wordt de telefoon in mijn moeders appartement op dit moment afgeluisterd?’

‘Doorgeschakeld naar mij.’

Hij zuchtte. ‘Als het ze daarom gaat, had ik dat telefoontje onderhand moeten krijgen.’

‘Of ze wachten tot je gezicht op het scherm verschijnt.’ Ze duwde het portier aan haar kant open. ‘Eerst naar het commandocentrum, daarna leid ik je rond – naar haar auto, haar appartement – en zet je aan het werk. Jij kent haar beter dan wij. Misschien valt jou iets op wat wij over het hoofd hebben gezien.’

—

De commotie was meer dan een zacht geroezemoes. Dat was zijn eerste indruk toen hij achter Sharon aan het hoofdgebouw binnenliep. In de hal waren tafels opgezet en vrijwilligers waren onder leiding van agenten bezig plattegronden te bestuderen en te markeren. Ze praatten over locaties waar ze al pamfletten hadden uitgedeeld en plaatsen die ze hadden gecontroleerd. De geur van koffie en warme chocolademelk vermengde zich met houtrook uit de haard die nu fel brandde om de kou van de voortdurende opengaande deuren te bestrijden.

Een vrouw rende op John af en omhelsde hem onstuimig, waardoor hij stil moest blijven staan. Hij herkende haar pas toen hij meer kon zien dan de kruin van haar zilvergrijze hoofd. ‘Annabelle, je kent mijn moeder goed,’ zei hij. ‘We vinden haar wel.’

‘We zijn vooral bezig koffiepoten te vullen voor het zoekteam en mensen te bellen.’

‘Alle beetjes helpen,’ verzekerde hij haar met een nieuwe omhelzing.

GEHEIMEN EN LEUGENS. GEVAAR DAT ALTIJD OP DE
LOER LIGT. EEN VOORTDURENDE RACE TEGEN DE
KLOK. LAAT JE DOOR DEZE TOPAUTEURS MEESLEPEN
IN DRIE SPANNENDE THRILLERS.

DEE HENDERSON *VERMIST*

Een politiechef wordt opgeschrikt door het bericht dat zijn moeder wordt vermist. Samen met een geraffineerde agente probeert hij haar op te sporen, maar hoe meer aanwijzingen ze vinden, hoe duidelijker het wordt dat er kwade zin in het spel is.

DANI PETTREY *SCHADUW*

Avontuur, romantiek en spanning komen samen in dit verhaal dat zich afspeelt in Alaska. Een jonge visser vindt in zijn netten het lichaam van een Russische openwaterzwemster. Libby herkent haar als haar oude kamergenote. Als blijkt dat het om moord gaat, zet Libby alles op alles om de dader te vinden.

LYNETTE EASON *BLACK-OUT*

Jaren geleden was Macey betrokken bij een overval, maar wat er precies gebeurd is, weet ze niet meer. Ze kan zich er niets meer van herinneren. De dader is haar niet vergeten. Hij is op vrije voeten en denkt dat zij weet waar de buit verborgen is.

Voorhoeve

NUR 332
ISBN 978-90-297-2507-1

9 789029 725071 >

www.uitgeverijvoorhoeve.nl